

FERIKÉM, GYERE, MERT ELKERGET A FALU!

Amikor Varga Béla atya 1964. november 11-én a Jászságból, egy személyes holmikkal megrakott teherautóval ide a rétközi Tiszabercelre érkezett, hogy elfoglalja új szolgálati helyét, még nem is sejtette, hogy következő esztendőben a berceli templom átépítése során nagy konfliktusokkal teli feladatok elé állítja a teremő Isten.

Varga atyának 1965-ben első teendői között szerepelt, hogy a II. vatikáni zsinat rendelkezéseinek „előszeleként”, hozzálasson az épület liturgikus terének átalakításához, az új oltárkép és stációk elkészíttetéséhez.

Az átépítési munkálatokkal a fiatal kezdő mérnököt **Török Ferencet** bízta meg az egyháztanács. Varga atya egyszerű letisztult templombelsőt, a hívek felé forduló liturgikus teret kért oly módon, hogy a legfontosabb berendezések (oltár, tabernákulum, ambó, padok) tervezése során szép egységet alkossanak egymással.

A tervezői és kivitelezői munka Bercelen nagy ellenállásba ütközött a hívek körében, olyannyira, hogy Varga Béla berceli papi tevékenysége is már-már veszélybe került.

Hogy pontosan mi is történt, erről meséljen maga a mérnök **Török Ferenc**:

„Első egyházi megbízásomat 1965-ben kezdő mérnök koromban kaptam. Tiszabercel falu kis paraszt-barokk templomát kellett felújítani. A tervek elkészültek, a munka megindult. Egy napon táviratot kaptam a plébánostól: Ferikém gyere, mert elkerget a falu! Gyorsan leutaztam. A kétségbeesett üzenet nem volt alaptalan. A közösség igazából most fedezte fel, mit akarunk csinálni a templommal. Forradalom tört ki a faluban, az egyetlen beszédtema az építkezés volt – kocsmától a pártirodáig. Az esti szentmise utánra meghirdetett

falugyűlésen Tiszabercel apraja-nagyja ott zsúfolódott az állványok között, talán soha ennyi nép nem szorongott a felszentelt falak között. A hirtelen összehívott tervtanácsot a szószékről nyitottam meg, felkérve az egyházközség elnökét, mondja el, mitől zúdultak így fel, hiszen semmit sem csinálunk, amit korábban jóvá nem hagytak volna. „Itt nem felújítás folyik Mérnök úr, hanem rombolás” – csattant fel az öregúr – „Mindent kiszórnak, ami nem művészi. Ezt a Szűz Máriát is a törmelékből hoztam vissza, pedig már az öreganyám is ezelőtt imádkozott!” - és rámutatott a széke mellé mentett fakult, kék selyembe öltöztetett, csúnyán festett gipsz szoborra.”

...

„Egyszer csak felállt Jóska bácsi, és azt mondta: ”Nem is az a baj, hogy átalakítja a templomot, hanem hogy maga mindent kidob.” Ekkor előhúzott a szatyrából egy gipsz Szent József szobrot. „Itt van ez a szobor - folytatta – ezt még a dédnagyapám vásárolta, Máriapócon megszenteltette, és azóta ott állt a kis állványon. Miért kell kidobni?” Ez nagyon tanulságos volt számomra, az érték nem feltétlenül formai minőséget jelent, hanem valamit, amit a morál tesz értékké. Ezelőtt az anyagilag nézve értéktelen Szent József-szobor előtt dédnagyapja, az ősök hosszú sora imádkozott. Ettől vált felbecsülhetetlen kinccsé.”

...

”A késő éjszakába nyúló számomra egy életre szóló tervtanácson végül is megegyezés született, amelyben a győztes az ÉLET volt. ... Évekkel később Máriapócon voltam, a híres görög katolikus kegyhelyen. Több tízezres tömeg. Egy csoport felől kiáltozást hallok: Mérnök úr! Mérnök úr! Ahogy közelebb léptem ismertem fel a processzióban kedves tiszaberceli megrendelőimet. „Hát Mérnök úr, nem is tudnánk más templomban imádkozni, csak abban, amelyiket együtt csináltuk.” – kiáltotta felém egy fejkendőss asszony. Hálásan szorítottam meg a felém nyúló kezeket, ennél nagyobb dicséretet senkitől nem kaphattam volna.”

www.boldizsarharang.hu

Ezzel az írással megemlékeztünk templomunk átépítőjéről Török Ferencről, aki ez év szeptember 11-én örökre átadta életét teremtmőjének.

Natkó Zoltán

2021. 09. 24.

Magyar Építőművészet, 1985. (34.évf. 1.sz)

Família - családi magazin